TUR MED RUTH

Av
JOHN CHINDA

VOKSENOPPLÆRING
OSLO
HELSFYR
SPESIELL TAKK TIL:
RUTH SCHAM

FORORD

John Junior Chinda er født i Nigeria og er polsk statsborger. Han er fotograf og har bodd i Oslo i Norge i over ti år. Sommeren 2026 fikk han muligheten til å begynne på norskkurs i Oslo.

I mange år ønsket jeg å lære norsk, men jeg var også litt redd for å begynne på et ordentlig kurs. Etter hvert forsto jeg at det kunne være vanskelig å få en bedre økonomisk og sosial situasjon i Norge uten å kunne språket godt. Noen ganger føltes det nesten like vanskelig som å se et esel fly.

Jeg har to tenåringsdøtre som er født i Norge og snakker norsk perfekt. Jeg har ofte følt at det var vanskelig å uttrykke alle tankene og følelsene mine på norsk. Derfor ble jeg veldig glad da jeg endelig fikk muligheten til å begynne i en klasse med flotte mennesker, engasjerte lærere og god undervisning.

Da kurset startet, forsto jeg hvor mye jeg hadde gått glipp av ved ikke å lære norsk tidligere. Jeg ble mer aktiv og interessert i undervisningen. Jeg oppdaget også gleden ved å lære, møte nye mennesker og være en del av et fellesskap.

Noe av det beste med kurset var at vi ikke bare lærte i klasserommet. Vi dro også ofte på turer rundt i byen, i skogen og til øyene. Hovedlæreren vår, Ruth Scham, organiserte disse turene. Vi fikk god tid til å være sammen, bli bedre kjent og snakke norsk med hverandre.

Ruth er flink til å lede undervisningen og motivere elevene til å lære. Hun er tydelig og stiller krav, men hun er også varm og vennlig. Hun skaper et godt miljø der elevene kan lære med mindre stress og mer glede. Hennes positive og eventyrlystne personlighet gjør undervisningen både hyggelig og spennende.

Det var denne opplevelsen som inspirerte meg til å skrive boken Tur med Ruth, sammen med mine fantastiske klassekamerater fra ulike deler av verden. Vi har forskjellig bakgrunn og kultur, men vi har et felles mål: å lære, utvikle oss, bli bedre integrert og gå videre sammen i vårt nye samfunn.

Du er hjertelig velkommen til å bli med oss på en liten reise til forskjellige steder i Oslo, sammen med Ruth Scham – læreren vår og guiden vår.

INNHOLDSFORTEGNELSE

KAPITTEL 1

TUR TIL SOGNSVANN

SIDE 6

VI BEGYNNER PÅ NORSKKURS

Ved vannet

Møtet med slangen

KAPITTEL 2

TUR TIL EN ØY

SIDE 13

På båten

På øya

Tanker om turen

KAPITTEL 3

TUR I SKOGEN

SIDE 21

Avstemning i klassen

Vi leter etter blåbær

langt inne i skogen

En overraskelse på skolen

KAPITTEL 4

KONDOLANSEBESØK

SIDE 28

EN TRIST DAG

Vi gikk til Slottet

Ved slottet

KAPITTEL 5

TUR TIL BIBLIOTEKET

SIDE 32

RUTH KOMMER TILBAKE

Operakonserten

Lesesirkel på biblioteket

DET JEG LÆRTE AV TURER MED RUTH

Ordliste SIDE 43

VI BEGYNNER PÅ NORSKKURS

Vi begynte på norskkurs på Oslo voksenopplæring på Helsfyr
mandag 17. august 2026. Den første dagen møtte omtrent tjue elever opp.
Vi ble presentert for hovedlæreren vår, Ruth Scham.
Ruth Scham er norsk og har også amerikanske røtter.
Jeg tror at en av foreldrene hennes har amerikansk bakgrunn.
Hun snakker veldig godt både norsk og engelsk.
Hun er en person som mange liker.
Hun er engasjert, morsom og vennlig.
Hun har også en egen måte å gjøre språket interessant på.
Det var første skoledag. Etter første del av undervisningen fikk Ruth en idé.
Hun foreslo at vi kunne gå ut etter undervisningen.
Vi kunne dra et sted og nyte sommerluften.
Vi kunne bli bedre kjent, snakke sammen i par eller grupper og gå en tur.
Samtidig kunne vi øve på norsk ved å snakke om det vi så.
Det var en veldig interessant idé, og hele klassen ble med Ruth.

KAPITTEL 1

TUR TIL SOGNSVANN

PÅ TUR

Vi tok T-bane nummer 3 til Sognsvann, men det var et teknisk problem. Vi måtte gå av på Nydalen og ta en erstatningsbuss fra Nydalen til Sognsvann.

Sangeetha gikk bort til Ruth.

«Kan jeg snakke litt med deg?» spurte hun.

«Ja, bare vent et minutt. Jeg skal først forklare gruppen hvor vi skal gå videre,» svarte Ruth.

Etter at Ruth hadde forklart det, gikk hun tilbake til Sangeetha.

«Hei, hvordan kan jeg hjelpe deg?» spurte Ruth.

«Jeg tror ikke jeg vet hvordan jeg skal komme meg tilbake. Jeg vil gjerne dra litt tidligere. Jeg må hente datteren min på skolen,» sa Sangeetha.

«Ja, det går fint. Jeg håper vi kan være sammen lenger neste gang. Gå til høyre og ta denne erstatningsbussen, nummer 3B, til Nydalen. Derfra finner du T-banen tilbake til byen,» forklarte læreren.

Hun forklarte Sangeetha hvordan hun kunne komme seg tilbake til byen.

«Ja. Tusen takk. Jeg ønsker dere lykke til,» sa Sangeetha.

VED VANNET

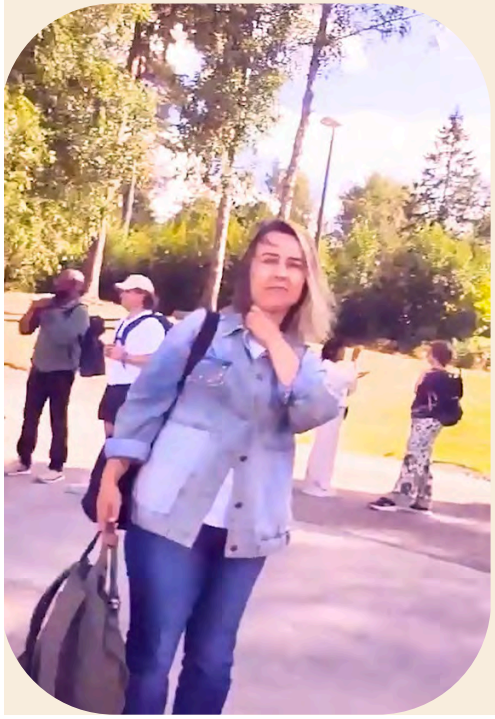

Vi gikk videre mot vannet. Elevene gikk i forskjellige grupper på begge sider av veien. John Keen og Sali gikk i midten.

Jeg gikk sammen med Ieda.

«John Jr, hvordan har du det, min venn? Hvor kommer du fra?» spurte Ieda.

«Jeg kommer fra Polen, men jeg er født i Nigeria,» svarte han.

«Hvor lenge har du bodd i Norge?»

«Jeg har bodd i Norge i mer enn ti år nå.»

«Å. Jeg også. Jeg har bodd her lenge, men jeg har aldri lært språket. Til slutt bestemte jeg meg for å begynne på norskkurs.»

«Å, det er interessant. Jeg også. Jeg har bodd her så lenge,
men jeg har nesten ikke kommet videre med de jobbene jeg ønsket meg.
Derfor er det på tide at jeg lærer norsk. Jeg har også barn.
Jeg har tvillingjenter som allerede er femten år.
De snakker norsk så godt at jeg nesten blir flau.» Ieda lo.
«Jeg også. Jeg har samme situasjon. Jeg har to gutter og en jente.
Det første barnet mitt er over tjue år, og de snakker veldig godt norsk.
Derfor er det på tide at jeg lærer.»
Vi lo av det og fortsatte å gå.
Da kom Eisner bort til meg.
«Hei, min venn. Hvordan går det?» spurte han.
«Det går bra.»
«Hvor kommer du fra?»
«Jeg kommer fra Polen.»
«Jeg kommer fra Colombia. Hyggelig å møte deg.»
Vi håndhilste og fortsatte å gå.
Ved siden av ham gikk en kvinne fra Bulgaria som heter Altanay.
Jeg rakte ut hånden for å presentere meg.
«Hei, jeg heter John Junior. Og du?»
«Hei, jeg heter Altanay og kommer fra Bulgaria.»

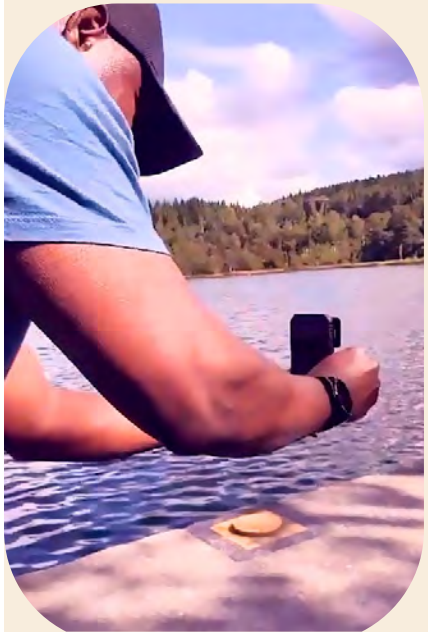

«Altanay. Det er et nytt navn for meg. Hvor kommer du fra?»

«Jeg kommer fra Bulgaria.»

«Hvordan staver du Altanay?»

«A-L-T-A-N-A-Y.»

«Det skal jeg huske.»

Vi presenterte oss for hverandre igjen og fortsatte å gå langs det rolige området ved Sognsvann. Ved siden av Altanay gikk Juan Antonio fra Bolivia.

«Du spurte ikke hva jeg heter. Hva heter jeg?» avbrøt Juan.

«Beklager, min venn. Jeg heter John Jr. Hva heter du?»

«Jeg heter Juan Antonio og kommer fra Bolivia.»

«Å, Juan Evo Morales!» spøkte jeg og tenkte på Bolivias tidligere president.

Vi lo begge to.

Ruth var ferdig med å snakke med noen mennesker som gikk tur med en hund. Hun hadde snakket med dem på norsk. Så kom hun raskt bort til oss.

«Hei, hvordan går det med dere? Liker dere turen?»

«Veldig bra. Det er en fantastisk utsikt å gå rundt og snakke sammen,» svarte Juan.

Mens resten av oss fortsatte å gå, snakket Ruth med forskjellige personer. Hun snakket med én person om gangen, med par og med grupper.

Etter hvert ble vi mer komfortable med hverandre. Vi begynte å snakke mer åpent.

Læreren snudde seg mot meg.

«Hei, John. Hvordan går det? Er dette første gang du går på norskkurs?»

«Ja, sjef. Det er første gang jeg lærer norsk på en ordentlig måte.»

«Har du bodd lenge i Norge?»

«Ja, jeg har bodd i Norge i over ti år.»

«Hvorfor bestemte du deg for å begynne på kurs akkurat nå?»

«Da jeg kom til Norge, visste jeg ikke hvor jeg skulle ende opp. Men nå har jeg bestemt meg for å bo fast i Norge. Derfor var det på tide å få orden på tingene mine.»

«Så bra. Jeg håper du vil like kurset.»

«Det håper jeg også. Så langt går det bra.»

Da vi hadde kommet omtrent halvveis rundt vannet, kom noen av de kvinnelige elevene bort til oss. Det var Bindu og Isha.

«Unnskyld, lærer. Er det greit om jeg går litt tidligere? Jeg må hente barna mine på skolen,» spurte Bindu.

«Aha, ja, ja. Det går helt fint. Du kan gå nå. Det er ikke noe problem. Vi har allerede sett stedet. Vi fortsetter med resten av elevene,» svarte Ruth.

«Kan jeg også gå sammen med henne?» spurte Isha.

«Selvfølgelig. Du kan gå. Vi ses neste gang på skolen.»

«Takk,» sa Isha.

MØTET MED SLANGEN

«Folkens, vi tar et bilde ved vannet,» sa jeg.

Det var en benk ved vannet. John Keen fra Kenya, Solomon fra Etiopia og Sali fra Bulgaria tok bilder. Jeg ble med dem for å ta bilder av den fine naturen rundt vannet.

Læreren sto sammen med de andre da de bestemte seg for å gå videre.

Da ropte plutselig noen:

«Å! Se en slange! Se en slange! Det er en slange i vannet, i gresset!»

«Hei, alle sammen! kom hit, kom og se!» ropte læreren.

«Herregud! Jeg ser at den beveger seg,» sa Ieda.

«Ta noen bilder. La oss ha bevis. Jeg ser ingenting,» sa Ruth.

Plutselig begynte alle å gå i samme retning da de så slangen.

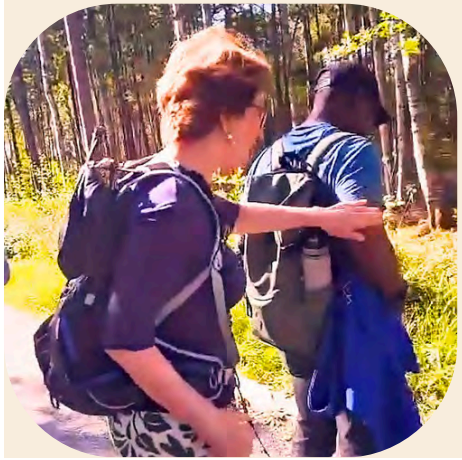

«Der borte! Se øverst i gresset. Den ligger i gresset,» sa Eisner.

«Ja, nå ser jeg den. Det er spennende å se en slange etter så lang tid. Den ser ut som en buorm,» sa læreren.

«Det er fantastisk. Jeg kan ikke tro mine egne øyne,» sa Ieda.

«Å, så fin. Nå beveger den seg ikke. Kanskje den er redd,» sa læreren.

«Den er på tur akkurat som oss,» spøkte jeg.

Mens alle tok bilder og videoer med telefonene sine, forsvant slangen til slutt.
Vi gikk og snakket litt videre. Vi så mennesker som løp og badet. Fuglene sang, og trærne virket som om de sang sammen med dem. Solen skinte over oss.
Det ble en veldig fin dag.
Vi gikk tilbake til busstasjonen, sa ha det til hverandre, og alle tok bussen til forskjellige steder.

KAPITTEL 2

TUR TIL EN ØY

PLANEN

I dag er det onsdag den 19. august 2026. Vi skal snart på båttur til en av øyene i Oslo.

To dager tidligere hadde Ruth, læreren vår, sendt en melding gjennom skoleappen Skolemelding. Hun spurte om vi ville ha den andre delen av undervisningen ute på en øy. Der kunne vi lære om naturen og miljøet på en mer praktisk måte.

De fleste av oss, kanskje alle, svarte ja ved å trykke på tommel-opp i skoleappen.

Undervisningen med Ingunn var ferdig klokken 13.15. Vi begynte straks å gjøre oss klare til turen med Ruth. Vi tok T-bane nummer 2 fra Helsfyr til Nationaltheatret.
Vi skulle møte båten klokken 13.40, men vi hadde akkurat gått glipp av båten til Hovedøya.
Vi diskuterte situasjonen som gruppe. læreren spurte:
«Skal vi vente på neste båt? Den kommer om femten minutter.
Eller skal vi ta denne båten som står klar og dra til den neste øya, Nakholmen?»
Gruppen tenkte litt over det. Vi bestemte oss for å endre planen og dra til Nakholmen.

Vi hadde ingen spesiell plan for Hovedøya. Ieda sa:
«Jeg har en venn som bor på øya. Jeg anbefaler at vi reiser dit. Det er et vakkert sted.»
John Keen spurte: «Kan vennen din gi oss litt mat og kaffe hvis vi besøker henne?»
«Nei, nei. Hun må være opptatt et sted nå, og hun kan sikkert ikke ta imot så mange mennesker uten å vite det på forhånd,»
svarte Ieda. De lo begge to. Så tok vi båten til Nakholmen og seilte av gårde.

PÅ BÅTEN

Mr. Chadwick så noe om Australia på TV-skjermen. Det fikk ham til å tenke på hjemlandet sitt.
Han begynte å fortelle om Australia og hvorfor vi burde besøke landet en dag.
Jeg spøkte litt om edderkopper og slanger som kan komme ut av toaletter i Australia.

«Uff, det høres ille ut, bare å tenke på det,» sa Ruth og viste med ansiktet at hun syntes det var ekkelt.
Jeg lo.
«Jeg vil gjerne besøke Australia en dag, men jeg er litt redd.
Jeg har hørt at australske myndigheter har strenge regler for mat fra andre land.
De slipper ikke inn så mye utenlandsk mat.
Jeg er veldig glad i nigeriansk mat, uansett hvor jeg er.»
«Ja, ja. De har strenge regler for mat og andre varer ved grensen.
Men hvis du bor der, finner du alltid en løsning,» svarte Chadwick.
Ruth sto i midten mens vi satt. Hun forklarte hvordan båten fungerte, hva båten het, og hvilke sikkerhetsregler vi måtte følge hvis noe skulle skje.
Hun pekte mot øyene rundt oss og fortalte om historien til de små øyene.
Hun fortalte også om symbolene, husene og navnene på stedene.
Vi hadde en interaktiv undervisning mens utsikten rundt oss stadig forandret seg.
Etter en stund begynte vi å gå rundt på båten. Noen gikk opp på dekket.
Noen ble inne, mens andre bare gikk rundt og så på utsikten.
Det tok ikke lang tid før vi kom fram. Reisen fra Aker Brygge til Nakholmen tok omtrent tjuefem minutter.
«John Jr,» ropte læreren.
«Ja, sjef.»
«Vi må gå ut nå.»
«Ok, sjef.»
«Hei, alle sammen. Vi må gå av her.»
Vi fulgte læreren da hun gikk ned fra øverste dekk.
På brygga tok John Keen og Sali bilder.

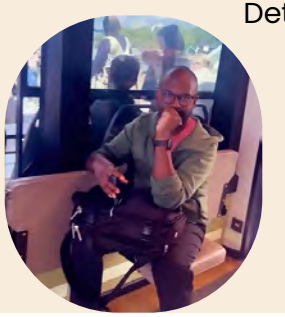

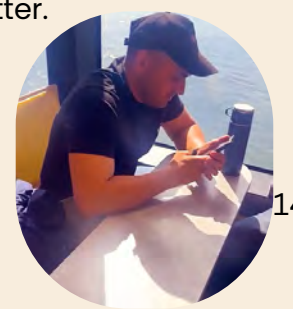

«Ok, vi bør ta et gruppebilde,» sa læreren.
«Det er en god idé. La oss gjøre det,» svarte Chadwick.
«Ok, gå til det hjørnet. Dere kan sitte der. Når jeg teller til tre, vil jeg se et smil.»
Læreren samlet oss i et hjørne. Hun satte telefonen på plass og tok bildet.
Vi smilte da hun tok to bilder.
Etter en stund oppdaget Mr. Chadwick noe.
«Å, lærer. Du må også være med på bildet.»
«Å ja. Vil dere ha meg med?» spurte hun.
«Ja!» svarte gruppen.
Ruth satte seg sammen med oss. Chadwick tok deretter en selfie hvor han også var med.
«Ok, jeg må legge ut dette bildet i skoleappen med en gang, så dere kan se det der,» sa Ruth.
Bildet ble lastet opp, og elevene kunne se det i appen.
«Lærer, hvordan kan jeg si til familien min at jeg ikke ønsker å bli avbrutt hvis jeg gjør grammatiske feil mens jeg snakker?
Jeg vil heller bli rettet på senere, på tomannshånd,» Chadwick spurte på engelsk.
Ruth foreslår å si: «Vær så snill, og ikke avbryt meg når jeg gjør feil.»

PÅ ØYA

Vi begynte å gå innover på øya.
«Jeg tror jeg blir her og venter på dere. Jeg kan ikke gå så langt,» sa Doaa.
«Vi kan komme tilbake en annen vei. Du kan ikke vente her. Bli med oss litt.
Vi kan hvile et sted på toppen av bakken og komme raskt tilbake,» sa Ieda.
«Ok, så lenge vi ikke går rundt hele øya,» svarte Doaa.
På veien møtte vi en eldre kvinne med to små, søte, hvite hunder.

«Å, så fine hunder,» sa jeg.
«For et vakkert par,» sa Ieda.
«De er søsken,» forklarte kvinnen.

Ieda bøyde seg ned og lekte med hundene mens hun snakket med kvinnen.
Det var vanskelig for resten av oss å høre samtalen.
Eisner sto i nærheten og fulgte med.
Senere snakket Ruth med en annen eldre kvinne som sto foran sommerhuset sitt.
«Er det sant?» spurte Ruth.
«Ja. Jeg var på ferie i sju måneder. Så måtte jeg komme tilbake for å feire bursdagen min sammen med familien,»
svarte den eldre kvinnen. Samtalen ble svakere mens vi fortsatte å gå.
Altanay delte kjeksene sine med de andre. Ruth, Ieda og
Chadwick snakket sammen ved stranden og så mot en annen øy.
Resten av gruppen kom sammen igjen mens vi fortsatte å se på naturen rundt oss.

«Det er en utedo hvis noen trenger å bruke det,» sa Ruth.
«Det ser ikke ut som et toalett,» svarte jeg.
«Jo, det er et offentlig toalett, men det er inne i et hus,» forklarte læreren.

«Ok, da må jeg bruke det,» sa John Keen.
Han gikk modig inn på det fine toalettet. Det var åpent.

Etterpå gikk vi videre. Noen av oss var slitne, så vi satte oss på bakken under et stort tre.
Raghad og Altanay satt på et tre som hadde falt, nær et gjerde. Doaa satt med telefonen.
Hun snakket sikkert med mannen sin eller med et av barna sine.
Ieda satt nær Ruth. De snakket om eiendom, boligpriser på øya og andre ting.
Sali satt nær John Keen. Hun tok fram en fin sandwich som var godt pyntet.
«Vil du ha litt sandwich?» spurte John Keen.
«Nei takk. Jeg har det bra.»
«Jeg har lagt merke til at du ikke spiser på skolen. Hvorfor?»
«Jeg spiser mye hjemme før jeg kommer på skolen.»
John Keen tok en bit av sandwichen. Samtidig hørte vi Ieda snakke høyt.
«Et av husene koster 15 millioner kroner.»
«Fem eller femten?»
spurte læreren.

«Femten, tror jeg. Bare veldig rike mennesker kan kjøpe eiendom her, eller personer som har arvet den.»
Mens vi lyttet, hadde Ieda problemer med å uttale et vanskelig ord.
«Hva prøver du å uttale?» spurte hun.
«Høftlig. Det betyr polite på engelsk.»
«Å, du mener høflig. Det staves H-Ø-F-L-I-G. G-en på slutten skal ikke uttales.
Det samme gjelder uhøflig.»
Læreren rettet ordet og uttalen.
Hun oppmuntret oss til å slå opp og oversette ord vi ofte ville bruke fra våre egne språk til norsk.
Hun oppmuntret oss også til å lese mer norsk litteratur og daglige nyheter på norsk for å få et større ordforråd.

PÅ TIDE Å DRA TILBAKE

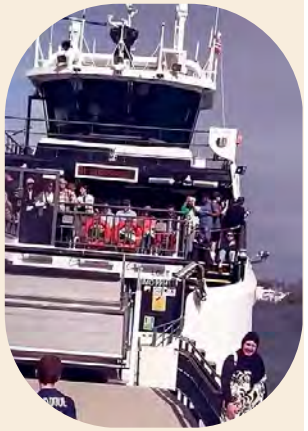

Midt i den varme og vennlige samtalen hørte vi en stemme.

«Vi har tretti minutter til båten. Tik-takk, klokken går,» sa Sali.
«Å, bra. Da bør vi begynne forsiktig å gjøre oss klare til å gå tilbake,» svarte læreren.
«Reis dere. La oss gå, John Keen,» sa Sali.
«Nei, vi trenger ikke å skynde oss. Det tar omtrent ti minutter eller mindre å komme dit,» forklarte Ruth.
«Ok, jeg trodde vi trengte mer tid.»
«Ikke vær redd, Sali. Vi har god tid. Jeg passer på dere,» sa leda.

Så gjorde hun oss oppmerksomme på et brasiliansk flagg som hang fra et hus i nærheten.
Jeg tenkte at det kanskje fikk henne til å tenke på hjemlandet sitt.
John Keen og Chadwick gikk ned en trapp av stål mot vannet.
Chadwick rørte ved vannet for å kjenne temperaturen, mens John Keen gikk nærmere vannet.

«Å, John, ikke gå nærmere,» advarte læreren.
«Er du redd?» spurte John Keen.
«Nei, men jeg kan ikke redde deg hvis noe går galt. Jeg har ansvar for sikkerheten din.»
«Ok, lærer,» svarte han og nikket.
«Hør på lederen din, for jeg kan heller ikke redde deg,» la jeg til.
Læreren spurte:
«Er vannet varmt?»
«Ja, det er varmt og godt,» svarte Chadwick.
«Å, det er fint,» sa Solomon.
«Jeg skal komme tilbake hit og bade en dag,» sa John Keen da de kom opp fra vannet.
«Det er en god idé. Vannet ser veldig fint og rent ut,» sa jeg.

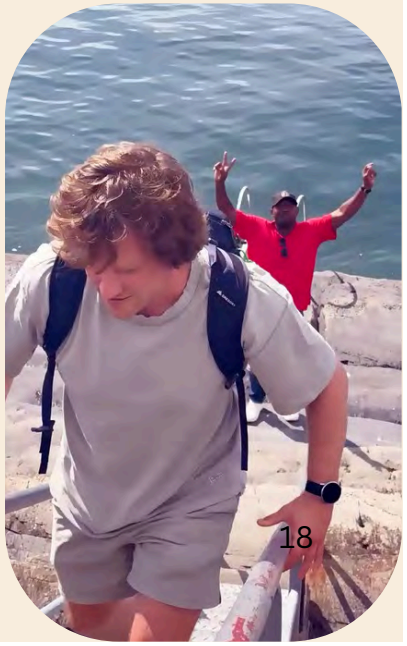

John Keen kom opp fra vannet og tok noen selfier sammen med Sali.
Resten av oss fulgte læreren tilbake til båten.
Vi kunne se båten komme sakte mot oss på avstand. Noen satt på store steiner.
Andre sto og snakket sammen. Tre personer gikk rundt ved brygga.
Båten kom til slutt. Konduktøren åpnet døren og hilste på oss da vi gikk om bord.

TANKER OM TUREN

John Jr, Ruth, Ieda og Chadwick satt på samme rad.
Solomon, John Keen, Sali og Eisner satt på en annen rad på dekket.
Læreren spurte:
«Hvordan var turen i dag? Hva synes dere om turen?»
«Det var morsomt og ganske lærerikt,» sa Ieda.
«Det føltes nesten som en pilegrimsreise – rolig og tankefull.
Jeg hadde til og med en lang fjær på hodet,» svarte jeg.
«Pilegrimsreise? Hvorfor?» spurte læreren.
«Fordi det var litt likt i symbolsk betydning. Vi fulgte en leder med nesten blind tillit.
Vi dro ut av byen og over vannet for å se på naturen, sitte på bakken under et tre, lære, vise forståelse og nyte roen som en slik tur kan gi.
Vi dro til og med til et annet sted enn det vi først hadde planlagt.
Men samtalene med de eldre kvinnene, som var veldig inspirerende og glade, gjorde turen verdifull.
Jeg tror vi gjorde dagen bedre for hverandre.
En av kvinnene var veldig engasjert da hun fortalte om familien sin, ferien og bursdagen sin.
Når jeg tenker tilbake på det, føltes det nesten litt åndelig.»
«Hmm, for en refleksjon. Jeg skal tenke mer på det. Nå må jeg gå inn for å komme bort fra solen, så jeg ikke blir solbrent,»
sa lærer Ruth.
Hun reiste seg og gikk inn i kabinen.
.

Lærer la ut noen viktige ord vi hadde vært innom på turen, i skolens meldingsapp slik at alle kunne se dem, og pugge både ordene og betydningene deres. Dette er noen av ordene:
Nakholmen, Et skjær, En holm, Svaberg, Båttur, En seilbåt, Et skip,
5. generasjon, Høflig/Uhøflig, Stillhet, Brennmanet, En pilegrimsreise, Sommerhytte, Utedo.

Det tok ikke lang tid før båten kom til Aker Brygge i Oslo.
Vi sa ha det til hverandre og gikk hver vår vei.

KAPITTEL 3

TUR I SKOGEN

VI BESTEMMER OSS

Det var fredag den 21. august 2026.
Hver uke ble mer spennende med Ruth og den praktiske undervisningen ute.
Det nye kurset hadde begynt med litt frykt og usikkerhet. Nå begynte vi virkelig å like det.
Etter den første delen av undervisningen fikk timen en demokratisk form.
Læreren spurte om vi ville gå ut i skogen rundt Østmarka for å lete etter blåbær.
De fleste var veldig positive til turen, men noen elever var usikre.

AVSTEMNING I KLASSEN

«Vi må stemme for å se hvem som vil gå på blåbærtur i skogen. Hvis du ikke vil være med, kan du rekke opp tommelen,» sa læreren .
«Jeg vil helst bli på skolen og fortsette undervisningen i dag,» sa leda og rakte opp tommelen.
Eisner, Ahmed, Miriam og Shabana rakte også opp tommelen.
«De som vil på blåbærtur, kan rekke opp hånden,» læreren fortsatte.
«La oss dra,» sa Chadwick.
«Skogen kaller. Flertallet har stemt for å dra, så la oss gjøre det,» sa John Keen.
Mer enn fjorten tomler gikk opp i luften.
«Resten av elevene skal gjøre en leseoppgave frem til skolen stenger,» sa hun.
«Har du forslag til hva vi kan lese?» spurte leda.
«Finn en bok om Johannes Jensen. Bøkene er vanligvis korte.
Prøv å lese helt til slutten, fordi du skal lese høyt for resten av klassen på mandag.
Du skal fortelle oss om boken, og de andre skal snakke med deg om den etter helgen,» forklarte læreren.

INN I SKOGEN

Gruppen begynte på skogsturen sammen fra T-banestasjonen på Helsfyr.
T-bane nummer 3 mot Mortensrud kom, og vi tok den til Skullerud stasjon.
Vi gikk av og gikk mot Skullerudskogen.
Vi gikk over gangbrua til Østmarka. Derfra kunne vi se forskjellige deler av byen,
det vakre Oslo-landskapet og skogen på den ene siden.
Vi gikk over brua. På venstre side lå Skullerudskogen. Deretter tok vi av til høyre mot inngangen til skogen.

VI LETER ETTER BLÅBÆR

«I dag skal vi prøve å finne blåbær i skogen. Vi får håpe det fortsatt er sesong,» sa læreren.
«Været passer godt til det nå. Det er fortsatt bærsesong,» svarte Chadwick.
«Hei, læreren. Hvilket ord er best når jeg vil bestemme noe?
Er det avgjørelse eller bestemme? Hvilket ord passer best?» spurte jeg.
«Det kommer an på sammenhengen. Jeg vil si at bestemme ofte brukes om ting i hverdagen,» forklarte hun.
«Ok, ok. Det skal jeg huske,» sa jeg og gikk videre, fornøyd med svaret.
Chadwick spurte:
«Kan pinne bety det samme som stick på engelsk?»
«Hmm, kanskje. Hvorfor spør du? Hva tenker du på?» spurte læreren.
«Det er en sang jeg ofte hører på fester. Den heter Pinne for Landet, og jeg har alltid lurt på hva det betyr.»
«Å, det er interessant. Kan jeg høre sangen?» spurte hun.
«Ok, jeg spiller den.»
Han tok frem telefonen og spilte Pinne for Landet av Freddy Kalas fra Spotify.
Sangen begynte akkurat da vi skulle gå over en liten trebroen over en bekk som førte inn i den store skogen.
Vi stoppet ved broen. Noen fra blåbærgruppen begynte å danse.
Ruth og John Keen ledet dansingen, mens Juan Antonio og Bindu heiet entusiastisk.
Dansingen varte ikke lenge fordi læreren alltid hadde en plan for tiden.
Hun så til venstre som om hun var en klokke og så til høyre som et trafikklys.
«Ok, folkens. Det er nok nå. Vi går videre. Fin sang, Chadwick.»

«Du danser også bra, lærer,» sa Chadwick.
«Veldig bra energi, lærer,» la Raghad til.
Noen elever ga læreren komplimenter mens vi gikk dypere inn i skogen.
Vi snakket om hjemlandet.

Hun så til venstre som om hun var en klokke og så til høyre som et trafikklys.
«Ok, folkens. Det er nok nå. Vi går videre. Fin sang, Chadwick.»
«Du danser også bra, lærer,» sa Chadwick.
«Veldig bra energi, lærer,» la Raghad til.
Noen elever ga læreren komplimenter mens vi gikk dypere inn i skogen.
Vi snakket om hjemlandet.

«Du må være veldig glad for å komme hit til skogen.
Det må minne deg om hjemlandet,» sa jeg til John Keen.
«Jeg tror følelsen er den samme for oss begge. Vi kommer begge fra skogen,» svarte han med et smil.
«Snakker dere det samme språket hjemme?» spurte Chadwick.
«Nei,» svarte begge John-ene.
«Han kommer fra Øst-Afrika, og jeg kommer fra Vest-Afrika,» forklarte jeg.
«Å, så fint. Er maten deres lik?» spurte Chadwick.

«Ikke egentlig. I Kenya spiser de lettere og mer tradisjonell mat. I Nigeria spiser vi mye mat.
Vi har mange forskjellige retter.»
«Jaha, er det sant?» spurte Chadwick.
«Jeg tror det. De spiser mye pepper og liker mat som vi spiser med hendene.
De har flere ting vi må spise enn det vi har lyst til å spise,» spøkte John Keen.
Mennene lo.
«Å, herregud!» sa Chadwick.

VI LETER VIDERE

«Å, der er det noen modne bær,» sa Raghad.
«Det er mange der, men de ser røde ut,» sa John Keen.
«Vil du gå inn der og hente noen slik at vi kan se dem?» spurte læreren.
«Selvfølgelig.»
John Keen hoppet inn i buskene.
Resten av gruppen sto bak læreren og kikket over skulderen hennes fra veien.
Ruth viste ham hvor han kunne gå på trygg avstand.
«Man vet aldri hva man kan finne i en skog,» sa hun.
«Å, det er bringebær,» sa John Keen.
«Å, du kan plukke noen. Men det er ikke det vi leter etter.»
«Ok.»
Han nikket og plukket noen bringebær, Og i nærheten ligger
Aronia baer, hvor han også tok med seg noe.
Vi fortsatte å gå og fant en inngang til den store skogen.
Den lille stien var ikke lett å komme fram på.
Vi måtte finne en vei gjennom.
Det var en forhøyning i veien, og vi måtte hoppe over den.
Læreren hoppet først, og Chadwick fulgte etter.
John Keen bekreftet at det var klart for de andre.

Sali hoppet over og stilte seg på den andre siden for å hjelpe de andre.
«Trenger dere hjelp, damer?» spurte Sali.
«Nei,» svarte kvinnene.
«Er det ja eller nei?» spurte han da kvinnene begynte å hoppe over uten å si noe.

Isha hoppet først. Etter henne kom Raghad, Bindu og Altanay.
Bindu trengte en hånd for å komme over, så Sali hjalp henne.

«Meg mann,» sa jeg til Sali på engelsk.
«Hva betyr 'meg mann', kompis?» spurte Sali nysgjerrig.
«Det betyr 'min mann eller venn min'.»
«Å, fint å vite. Jeg har alltid lurt på det.» Vi lo begge to.
Isha ropte:
«Se, det er en sopp her.»
«Tror du den kan spises?» spurte Bindu.
«Jeg vet ikke,» svarte hun.
«Ruth er ikke i nærheten. Vi kunne ha spurt henne,» sa Bindu.
«Da lar vi den være,»
«Vi er jo her for å finne blåbær,» sa Bindu.
De gikk videre og møtte resten av gruppen lenger inne i skogen.

LANGT INNE I SKOGEN

«Vi går ganske langt inn i skogen nå. Jeg håper vi finner veien tilbake,» sa Chadwick.
«Men vi er her for å finne blåbær,» svarte Bindu.
«Kanskje sesongen er over, eller kanskje vi er langt unna der blåbærene vokser,» sa Chadwick.
«Ja, det er mulig at sesongen er over. Men turen er fortsatt fin fordi vi koser oss i skogen,» sa John Keen.
Ruth la merke til sokkene til Chadwick.

«Å, så fine sokker du har på deg. De har regnbuehjerter.»
«Å, takk. Jeg fikk dem av kjæresten min.» svarte Chadwick.

«Én, to, tre … smil!» Så tar John et bilde.
«Send meg bildene når dere får tid,» sa hun.
«Ja, sjef.»
Jeg tok noen bilder, og gruppen gikk sakte ut av skogen etterpå.

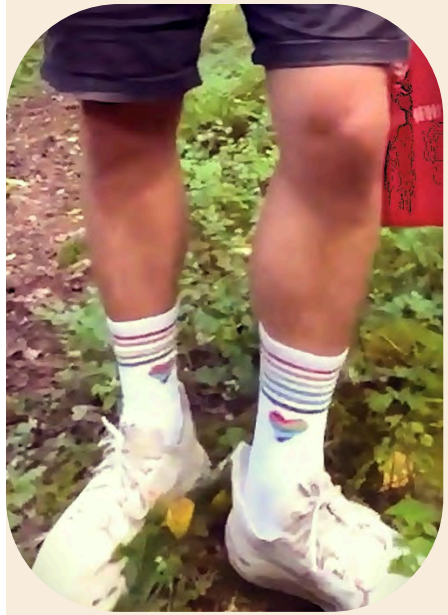

EN OVERRASKELSE PÅ SKOLEN

På neste time med Ruth hadde hun kjøpte ferske polske blåbær i en butikk.
Hun ga hver person i klassen en full kopp gratis.
Jeg husker ikke når jeg spiste så mange ferske og søte blåbær sist.
Klassen var veldig glad og takknemlig for læreren vår
og hennes vennlige og kreative måte å undervise på.

Harald V (21 February 1937 – 28 August 2026)

KAPITTEL 4

KONDOLANSEBESØK

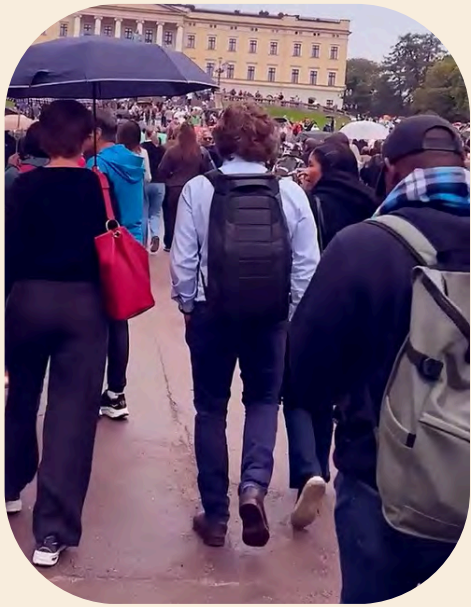

EN TRIST DAG

I dag, fredag den 28. august 2026, var en trist dag i hele landet.
Det var også en trist dag i klassen vår.
Ingunn, læreren vår, fortalte oss at kong Harald var død.
Dagen før hadde det blitt kjent at han var svært syk.
Nyheten førte til sorg og mange bønner og tanker fra mennesker over hele landet.
Dessverre kom nyheten fredag om at han hadde gått bort.
Etter beskjeden og litt tid til egne tanker begynte vi undervisningen.
Ingunn fortalte oss at vi skulle prøve å komme til skolens aula nøyaktig klokken 13.13.
Der skulle vi ha ett minutts stillhet sammen med resten av skolen.

Vi skulle også se på deler av prosesjonen med besøkende til Slottet,
mens folk fortsatte å legge ned blomster.
Like etter kom Ruth inn i klassen. Hun fortalte oss at undervisningen ikke skulle fortsette som vanlig.
I stedet skulle vi gå ut til Slottet for å vise vår kondolanse og solidaritet med kongen,
familien hans og landet som var i sorg.

Hun hadde med en trykt tale som kongen hadde holdt i 2016.
Hun leste talen høyt og viste den på den digitale skjermen i klasserommet, slik at alle kunne se,
lese og forstå. Kongen var elsket av mange.
Gjennom taler som denne hadde Norge utviklet en moderne identitet med frihet, likhet og inkludering.

VI GIKK TIL SLOTTET

Etter undervisningen til minne om kongen tok vi sekkene våre og fulgte Ruth mot Slottet.
Vi tok T-bane nummer 1 mot Frognerseteren og gikk av på Nationaltheatret.
Da vi kom til stasjonen, var det så mange mennesker utenfor at det var vanskelig å gå fritt.

«Hei, folkens. La oss holde sammen. Det er mange mennesker her,» sa læreren.
«Ja, det er allerede veldig mange her,» svarte leda.
«Vi må finne en kondolanseblomst i Narvesen-butikken i nærheten,» sa John Keen.
«Ok. Dere finner oss på samme sted,» sa læreren og ga ham lov til å gå.
Guttene kom tilbake noen minutter senere.
«De har ingen blomster i den butikken,» sa John Keen.
«La oss gå over veien. Det må være en blomsterbutikk et sted der borte,» foreslo Sali.
«Folkens, i dag er det landesorg. Det blir vanskelig å finne blomster.
Mange mennesker har sikkert skyndt seg å kjøpe dem.
Det er en spesiell situasjon, og butikkene i nærheten var ikke forberedt på den plutselige etterspørselen,» forklarte leda.
«La oss gå, alle sammen. Denne veien,» sa læreren.
På en eller annen måte hadde hun plutselig en hvit og grønn blomst i høyre hånd.
Vi fulgte etter henne.
Det regnet litt, og leda delte paraply med Ruth.

«Hei, vi skal vise vår kondolanse til vår kjære kong Harald.
Vi er veldig triste i dag,» sa jeg mens jeg tok en selfie-video.
John Keen sto til høyre for meg, og resten av gruppen sto litt bak oss.
«Snakk litt lavere, John Junior. Det er en trist dag. Legg bort telefonen eller snakk ikke så høyt,» sa leda.
«Snakker jeg så høyt? Vel, det er et stort tap for landet,» spøkte jeg mens jeg la bort telefonen.

VED SLOTTET

Da vi kom til Slottet, var det allerede mange mennesker som la ned blomster rundt monumentet med hesten og krigeren.
En annen gruppe sto i kø og ventet på å legge blomster direkte ved inngangen til Slottet.
En lang sperring skilte området der folk la blomster fra den offisielle inngangen.

«Hvordan skal vi levere denne? Det er mange mennesker foran oss,» spurte læreren.
«Du bør prøve å komme deg gjennom. Vi har kommet helt hit,» sa jeg.
«Kanskje noen andre vil levere den?» foreslo læreren.
«Du er lederen. Det er symbolsk at du gjør det, og vi står sammen med deg,» svarte jeg.
«Ok, jeg skal prøve,» sa hun.
Ruth og Marija forsvant inn i folkemengden.
Etter en stund sto resten av oss stille sammen med resten av landet. Vi tenkte og ventet.
Så kom læreren tilbake. Hun holdt fortsatt blomsten.
«Det er umulig å komme gjennom uten å vente veldig lenge,» sa hun.
«Kanskje jeg kan prøve,» tilbød John Keen.
«Å, tusen takk,» sa læreren.
John Keen tok blomsten fra læreren og gikk inn i den tette folkemengden sammen med John Jr. og Marija fra Serbia.
Mennene klarte å komme seg ganske raskt fram til stedet der blomstene ble lagt.
John Keen tok av seg luen. Han sto stille i ett minutt. Så la han blomsten blant alle de andre blomstene.
John Jr. og Maria sto ved siden av ham og støttet ham. De hadde et mobilkamera i hånden.

«Det gikk raskt. Klarte dere det?» spurte læreren da de kom tilbake.
«Ja, vi fikk lagt ned blomsten,» svarte John Keen.
«Så fint,» sa hun.
«Må hans kongelige sjel hvile i fred,» sa jeg.
«Dere har gjort en god jobb,» svarte læreren.
«Vi er glade for at du tok oss med ut, slik at vi kunne være en del av dette,» sa leda.
«Dere har vært fantastiske i dag. Nå må jeg gå. Vi sees neste uke,» sa læreren.
Hun vinket farvel til gruppen mens vi gikk hver vår vei.

Det var en trist, men også samlende dag for oss og resten av landet. Vi lærte mye og følte mye denne dagen. Stemningen minnet meg om 17. mai, men uten korpsene og den festlige gleden. Det var likevel mange mennesker langs Karl Johans gate, helt til Slottet.
Menneskene var samlet i patriotisme og solidaritet rundt kongehuset.
Lenge Leve Norge!

KAPITTEL 5

TUR TIL BIBLIOTEKET

RUTH KOMMER TILBAKE

Det hadde gått mer enn en uke siden vi sist var på tur med Ruth.
Hun hadde ikke vært på skolen hele uken før.
Vi merket at hun ikke var der.
Det var den første uken siden vi begynte på skolen, mer enn en måned tidligere,
at vi ikke hadde vært på tur.
Da hun kom tilbake, virket det som om entusiasmen for læring ble dobbelt så stor.
Elevene ble mer energiske fordi vi visste at noe kreativt og uventet snart kunne skje.

«HAR DERE FÅTT BESKJEDEN?»

Det var fredag 25. september 2026.
Ruth hadde nettopp sendt oss en ny melding i skoleappen.
Hun ba oss møte henne ved inngangen til Deichman biblioteket i Bjørvika i
Oslo sentrum klokken 13:45,
slik vi tidligere hadde avtalt gjennom skoleappen.

Klokken 13:15 var Ingunns undervisning ferdig.
Alle elevene pakket sekkene sine og gjorde seg klare til å gå.
«Har dere fått beskjeden?» spurte Juan.
«Ja, vi har fått beskjeden,» svarte leda.
«Og vi er ferdigpakkede og klare til å gå,» la John Keen til.
«Kult. Jeg ser at dere er i godt humør,» sa Juan.
«Skal vi møte henne i skolens inngang eller hvor?» spurte Shabana.
«Nei, vi skal møte henne i lobbyen på Deichman bibliotek. Det står tydelig i meldingen,» svarte leda.
«Aha, ok. Da begynner vi å gå,» sa Shabana.

Alle elevene tok sekkene sine og gikk sammen til T-banestasjonen på Helsfyr.
Vi tok T-banen til Oslo sentrum og gikk av på Jernbanetorget.
Derfra gikk vi forbi Oslo sentralstasjon. Den kjente tigerstatuen var på høyre side.
Vi tok til venstre mot fontenen og Dronning Eufemias gate, hvor biblioteket ligger.
Vi gikk over veien som skiller togstasjonen fra utsikten mot Operaen og sjøen.
Fra denne siden av veien kunne vi se læreren gjennom tåken og dampen fra sjøen og fontenene rundt oss.
Ruth satt og smilte foran inngangen til Deichman.

Ved siden av henne satt to andre par.
Det var lett å se henne.
Hun hadde et glad ansikt, litt bestemt måte å være på, krøllete blondbrunt hår og en elegant rød jakke.

Der satt hun og vinket allerede til oss da vi nærmet oss.
Smilene ble større da vi kom nærmere.
Jentene i gruppen var de første som kom fram til Ruth og fikk high-five. Nija var først.

«Veldig hyggelig å se deg, lærer!» sa Raghad.
«Å, takk, og i like måte,» svarte læreren.
«Hyggelig å se deg, lærer,» sa Bindu.
«Se, John Jr. filmer igjen. Dere har kommet godt forberedt,» sa læreren.
«Du ser fantastisk ut i rødt, sjefen min,» sa jeg.
«Hvor kjøpte du denne fine jakken?» spurte Ieda.
«Jeg kjøpte den på Finn.no til en billig pris.
Den forrige eieren syntes den ikke passet i størrelse, så jeg var heldig.
Jeg tror ikke jeg hadde råd til en helt ny. Jeg er glad for at dere liker den,»
svaret læreren og prøvde å flytte oppmerksomheten bort fra jakken.
«Ok, folkens. Kanskje jeg kan bruke muligheten til å ta et gruppebilde,» sa jeg.
«Ok. La oss fordele oss jevnt på begge sider.
Unnskyld, kan vi få bruke hele benken? Dette er elevene mine,» spurte Ruth et par som satt i nærheten.

«Selvfølgelig. Det går fint,» svarte paret og flyttet seg.
«Er alle klare?» spurte Ieda.
«Ja!» svarte alle.
«Hvordan skal vi vite at du er klar?» spurte læreren.
«Når jeg teller til tre, smiler dere bare, så tar jeg bildet,» sa jeg.
«Ok,» svarte alle.
«Én, to, tre, smil!»
Alle smilte mens jeg tok bildet med iPhone-en min.
«Oslo voksenopplæring-gjengen!» ropte John Keen.
«Dere er nå fri. Fri til å gå,» spøkte jeg.
«Hehe, endelig fri,» svarte læreren.

Det kom noen små latter og smil mens vi gjorde oss klare til å gå inn på biblioteket.

«Du kan sitte her, du her, og du der,» sa læreren mens hun plasserte elevene til gruppebildet.
«Kom og bli med på bildet, John. Gi kameraet til noen andre,» sa Marija.
«Ok, det er en god idé.»
Jeg ga telefonen til en person som gikk forbi.
Personen hjalp oss med å ta et nytt bilde ved siden av biblioteket.
Operaen og sjøen var synlige i bakgrunnen.
«Si cheese!» sa personen.
«Cheese!» svarte vi alle.
Vi lo og gikk sammen inn på biblioteket. Vi fulgte Ruth, lederen vår.

LA OSS LAGE ET BILDEMINNE

OPERAKONSERTEN

«Jeg har nettopp fått vite at det skal være en gratis operakonsert her i resepsjonshallen om fem minutter.
«Skal vi fortsette opp til bokksturen, eller skal vi vente og se konserten?» spurte læreren.
«Hmm,» svarte Juan.
Det ble stille i en liten stund. Det virket som om alle var enige om å bli og se konserten.
«Vi bør først finne ut hvor lenge vi er klare til å bli på konserten,» sa jeg.
«Jeg tror hele konserten bare varer tretti minutter,» svarte Ruth.
«Ok, det passer bra.»

Vi slappet av og ventet på at konserten skulle begynne. Utøverne ble presentert.
En høy og sterk mann gikk fram til den åpne scenen. En pianist spilte på scenen midt på.
Operaen begynte med noen engelske ord vi kjente igjen.
Deretter gikk musikken inn i operaens verden.
En høy, modig og vakker kvinnestemme fulgte med en følelsesladet opptreden.
De to artistene opptrådte sammen. Stemningen var full av følelser.
Pianoet og spenningen blant publikum gjorde opplevelsen enda sterkere.
Skolegruppen satt på forskjellige steder i bibliotekshallen. Jeg tok noen videoer av og til.
Halina sto sammen med Solomon på ett sted.

Ruth sto og gikk mellom forskjellige deler av salen. Hun fulgte med og dokumenterte arrangementet.
Ieda, John Keen, Bindu og Isha satt på gulvet.
Forestillingen sluttet med at de to artistene ga hverandre en følelsesfull klem mens publikum så på.
Pianoet stoppet.
Den mannlige artisten løftet høyre fot da han snudde seg mot publikum for å takke.
Hallen fyltes av applaus og glade rop.
Forestillingen var spennende, rørende og underholdende.

«Hva synes dere om forestillingen?» spurte læreren.
«Vi likte den veldig godt,» svarte Halina.
«Den var overraskende fin,»
sa Puja.
«Ikke sant? Jeg forventet ikke å se en konsert i dag heller, men jeg likte den.
Nå går vi opp en etasje. Der skal vi finne en bok som vi kan øve med,»
sa læreren.

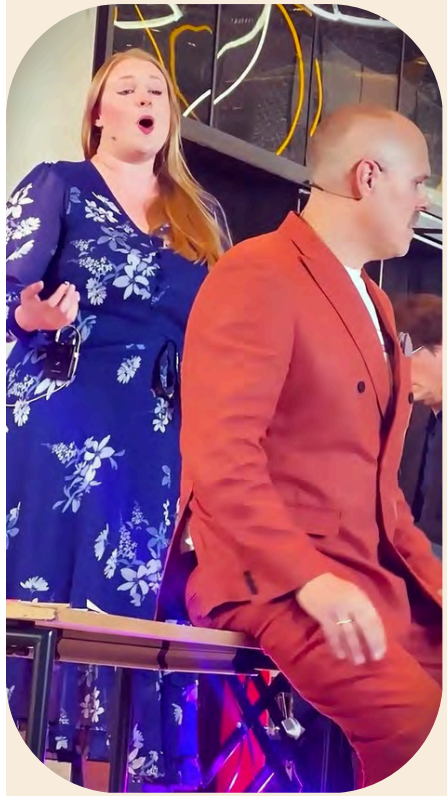

LESESIRKEL PÅ BIBLIOTEKET

Vi gikk alle mot rulletrappen.
Derfra kunne vi se en stor del av den vakre Dronning Eufemias gate
og de moderne høyhusene i Oslo sentrum.
Elevene gikk rundt og så på bokhyllene og titlene på bøkene.
Vi snakket rolig sammen mens læreren fant en bok som passet til nivået vårt.

«Hva betyr "ville"?» spurte jeg.
«Hva er sammenhengen?» spurte Chadwick.
«Jeg ser en bok som heter Ville greier.»
«Å, la meg sjekke og oversette det,» svarte han.
«Kom igjen, folkens. La oss sette oss sammen i dette hjørnet og øve på å lese,» sa læreren.
«Her kommer vi,» svarte Eisner.
«Jeg ser en fin bok som heter «Mamma Mø,» sa læreren.»
«Mamma Mø? For en tittel!» sa Ieda.
«Ja, det er en morsom bok, akkurat som tittelen høres ut.
Det er en historie om en ku som er litt som en mamma.
'Mø' etterligner lyden som kua lager,» forklarte Ruth.
«Møø,» spøkte Chadwick og lagde en kuslyd.
Alle lo.
Vi satte oss i en stor sirkel i et hjørne av biblioteket.
Læreren sendte boken rundt slik at alle kunne lese.

«Dere må vise alle siden og bildet i boken før dere begynner å lese.
Alle skal gjøre det før de leser," forklarte læreren.
«Her, alle sammen. Side én,» sa Eisner mens han viste siden og begynte å lese.
Sali leste etter ham. Så leste Chadwick, Ieda og Raghad.

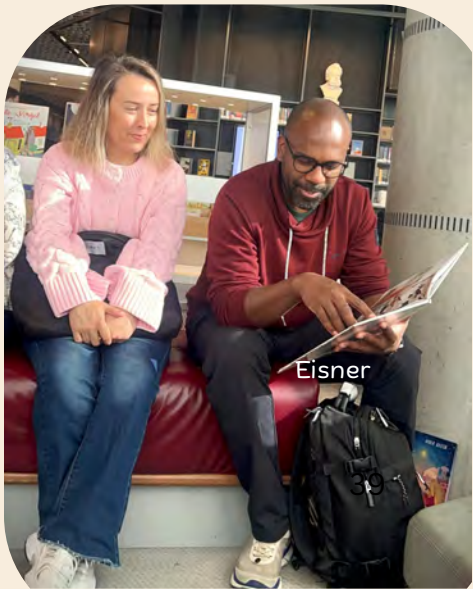

«Nå må vi slå av alle mobiltelefoner og opptaksenheter fordi jeg skal lese,» sa Læreren.
«Ja, sjef.»
Marija og jeg la telefonene våre bort med en gang.
Læreren leste en hel side fra det fjerde kapittelet om Mamma Mø og kråken som gjorde vårrengjøring sammen.
Hun uttalte alle ordene tydelig, med riktig uttale, tempo, energi og følelse.
Hun etterlignet også lyden av kua og kråka hver gang de kom i teksten.
Dagen var morsom, og vi hadde fortsatt mye energi.
Vi avsluttet lesingen og begynte sakte å gjøre oss klare til å gå.

Vi pakket sekkene våre, fortalte noen vitser og smilte rolig til hverandre.
Da alt var klart, vinket vi farvel til hverandre og ønsket hverandre en god ferie.
«Det har vært en fantastisk dag. Jeg ønsker dere en god ferie. Vi ses neste uke,» sa læreren.
«God ferie, lærer!» svarte gruppen.
Vi vinket farvel til lederen vår og gikk mot våre forskjellige steder.

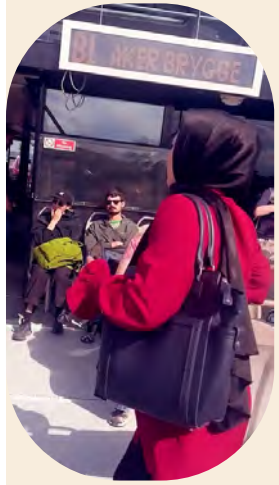

AVSLUTNING

DET JEG LÆRTE AV TURER MED RUTH

Jeg liker turene og den praktiske undervisningen ute fordi vi snakker mye norsk.
Vi stiller tilfeldige spørsmål til læreren og til hverandre.
Det er nesten som om meningene våre bestemmer hva vi skal snakke om. Samtalen virker nesten uten ende.
Jeg kommer ikke lett til å glemme det jeg ser, tiden vi bruker sammen, og tingene vi får oppleve og ta på.
Jeg husker transporten, maten vi spiser på veien og på vei hjem, prisene og til og med tingene vi snakker om.
Når jeg er alene, prøver jeg ofte å tenke tilbake på disse opplevelsene. Jeg lærer ordene igjen og igjen.
Hver gang jeg går til byen, har jeg disse minnene med meg.
Jeg lærer å legge merke til ting jeg ikke så før, og jeg skriver dem ned.
Å gå ut og lære sammen med Ruth har vært en av de fineste opplevelsene på norskkurset.
Det har nesten blitt en nødvendig del av læringen.
Jeg håper det fortsetter.

BLIR DU MED OSS PÅ NESTE TUR?

Hva vil du helst se videre i Oslo?

ORDLISTE
Kapittel 1

No.	NORSK	UTTALE	Tyding og bruk	ENGELSK	ARABISK
1	omtrent	[åmtrént]	om lag; cirka	approximately	تقريبًا
2	rot/røtter	[røtter]	del av en plante; slekt	root/roots	جذور
3	tro	[tro:]	mene; ha tillit til	believe	يعتقد
4	foreldre	[fåreldrə]	mor og far til et barn	parents	الوالدان
5	bakgrunn	[ba:kgroŋ]	det som ligger bak; motsatt av forgrunn	background	خلفية
6	både	[bå:də]	ikke bare én, men også den andre	both	كلاهما
7	begge	[be`g:ə]	de to sammen; begge to	both	كلاهما
8	engasjert	[aŋgaʃe`rt]	interessert og aktiv	engaged/committed	ملتزم
9	morsom	[morsåm]	festlig; artig	funny	مضحك
10	vennlig	[ven:li]	blid; hyggelig og imøtekommende	friendly	ودود
11	egen	[e:gən]	som tilhører en selv	own	خاص/خاصتي
12	måte	[må:tə]	hvordan noe gjøres	way/manner	طريقة
13	interessant	[interesaŋ]	spennende; fengslende	interesting	مثير للاهتمام
14	del av	[de:l a:v]	en del av noe; et stykke av noe	part of	جزء من
15	undervise	[unərvisə]	lære bort; gi undervisning	teach	يُدرّس
16	idé	[ide:]	tanke; forestilling	idea	فكرة
17	foreslå	[få:reslå]	komme med et forslag	suggest/propose	يقترح
18	kunne	[kun:ə]	ha mulighet til; være i stand til	could/be able to	استطاع/تمكّن
19	nyte	[ny:tə]	ha glede eller fordel av	enjoy	يستمتع بـ
20	sommerluft	[såmərluft]	luft om sommeren	summer air	هواء الصيف
21	kjent	[çent]	som man vet om; ikke ukjent	known	معروف
22	i par	[i pa:r]	to sammen	in pairs	في أزواج
23	samtidig	[samtidi]	på samme tid	at the same time	في الوقت نفسه
24	øve	[ø:və]	trene; praktisere	practice	يتدرّب
25	ved	[ve:]	i nærheten av	by/near	بجانب/بالقرب من
26	teknisk	[teknisk]	som gjelder teknikk eller arbeidsmåte	technical	تقني
27	måtte	[måttə]	være nødt til; ha behov for	had to	اضطر إلى
28	erstatning	[ærstatniŋ]	noe som erstatter noe annet	replacement	بديل/استبدال
29	bort	[boʈ]	vekk; unna	away	بعيدًا/بعيد
30	spørre	[spørrə]	be om informasjon; stille et spørsmål	ask	يسأل
31	bare	[ba:rə]	kun; utelukkende	only	فقط
32	forklare	[fårklare]	gjøre noe forståelig; gi en forklaring	explain	يشرح
33	videre	[vi:dərə]	fortsatt; lenger frem	further	أبعد/لاحقًا
34	svar	[sva:r]	det man sier eller skriver som svar	answer	إجابة
35	gjerne	[jærnə]	med glede; helst	gladly/with pleasure	بكل سرور
36	tidlig/tidligere	[ti:dli]	før vanlig tid; på et tidligere tidspunkt	early/earlier	مبكر/سابقًا
37	hente	[hentə]	gå eller reise for å ta med noe/noen tilbake	fetch/pick up	يحضر
38	håpe	[hå:pə]	ønske eller vente på noe positivt	hope	يأمل
39	være	[væ:rə]	eksistere; oppholde seg; finne sted	be	يكون
40	neste	[nestə]	den som kommer etter	next	التالي
41	derfra	[dæ:rfra]	fra det stedet	from there	من هناك
42	lykke til	[lykə til]	ønske om et godt resultat	good luck	حظ سعيد
43	mot	[mu:t]	i retning av	towards	نحو/باتجاه
44	vannet	[van:ə]	vannet; bestemt form av «vann»	the water	الماء
45	midten	[mid:ten]	den sentrale delen	middle	الوسط
46	født	[fø:t]	kommet til verden	born	وُلد
47	enn	[en:]	brukes ved sammenligning	than	من
48	aldri	[al:ri]	ikke noen gang	never	أبدًا
49	bestemme	[bestem:ə]	ta en avgjørelse	decide	يقرر
50	tvillinger	[tvi:liŋər]	to barn som er født samtidig	twins	توأم
51	som	[såm]	på samme måte; slik	as/that	مثل/الذي
52	allerede	[alərə:də]	tidligere enn nå	already	بالفعل

ORDLISTE
Kapittel 1

53	flau	[flæu]	pinlig berørt; skamfull	embarrassed	محرج
54	derfor	[dæ:rfår]	av den grunnen	therefore	لذلك
55	på tide	[på ti:ə]	på riktig eller passende tidspunkt	about time	حان الوقت
56	le	[le:]	smile; vise glede	smile/laugh	يبتسم/يضحك
57	fortsette	[fåʈset:ə]	holde på med noe; ikke slutte	continue	يستمر
58	hyggelig	[hyggəli]	trivelig; behagelig	nice/pleasant	لطيف/ممتع
59	håndhilste	[hån:hilstə]	hilste ved å ta hverandre i hånden	shook hands	تصافحا
60	rakte ut	[raktə u:t]	strakte hånden ut	reached out	مدّ يده
61	presentere (meg)	[presentere]	introdusere meg selv	introduce	أعرّف عن نفسي
62	stav/staver	[sta:vər]	en lang, smal stokk; ofte brukt til støtte	pole/poles	عصا/عصي
63	hverandre	[væ:r an:rə]	den ene og den andre	each other	بعضهما البعض
64	igjen	[ije:n]	en gang til; tilbake	again	مرة أخرى
65	(gå) langs	[laŋs]	følge siden av en vei, elv eller lignende	walk along	يسير بمحاذاة
66	rolige	[ro:li]	som ikke er urolig eller bråkete	calm	هادئ
67	området	[områ:də]	et bestemt sted eller distrikt	area	منطقة
68	avbrøt	[a:vbrø:t]	stoppet noen mens de snakket	interrupted	قاطع
69	beklager	[bekla:ger]	sier at man er lei seg; unnskylder seg	I apologize/sorry	أعتذر
70	spøke	[spø:kə]	snakke eller gjøre noe for moro skyld	joke	يمزح
71	tenkte (på)	[teŋktə]	hadde en tanke om; funderte på	thought about	فكّر في
72	ferdig	[fæʈdi]	fullført; klar	finished/ready	جاهز/منتهٍ
73	menneske/mennesker	[men:əskə]	en person; et individ	person/people	إنسان/ناس
74	noen	[no:n]	en eller annen; enkelte	someone/some	شخص ما/بعض
75	(raskt) bort	[raskt boʈ]	raskt vekk; raskt unna	quickly away	بعيدًا بسرعة
76	like	[li:kə]	være glad i; synes noe er bra	like	يحب
77	fantastisk	[fantastisk]	utrolig bra; imponerende	fantastic	رائع
78	utsikt	[u:tsikt]	det man kan se fra et sted	view	منظر
79	mens	[mens]	samtidig som	while	بينما
80	resten	[restən]	det som er igjen	the rest	البقية
81	om gangen	[om gaŋ:ən]	hver gang; per gang	at a time	في كل مرة
82	etter hvert	[etər væʈ]	gradvis; etter som tiden går	eventually/gradually	تدريجيًا/مع مرور الوقت
83	komfortable	[kåmfårta:bəl]	behagelige; bekvemme	comfortable	مريح
84	snudde (seg)	[snʉdə]	vendte seg rundt	turned around	استدار
85	sjef	[ʃe:f]	person som leder	boss	رئيس
86	ordentlig	[åɖentli]	riktig; skikkelig	proper/properly	بشكل صحيح/سليم
87	akkurat	[akura:t]	nettopp; helt nøyaktig	exactly/just	بالضبط/فقط
88	da	[da:]	på det tidspunktet	then	حينها/ثم
89	vite/visste	[vi:tə/vistə]	kjenne til; ha kunnskap om	know/knew	يعرف/عرف
90	bo fast	[bu: fast]	ha fast bosted	live permanently	يقيم بشكل دائم
91	ting/tingene	[tiŋ:]	gjenstander; saker	thing/things	شيء/أشياء
92	halvveis	[hal:veis]	midt på veien; halvparten av veien	halfway	في منتصف الطريق
93	kvinnelige	[kvin:əli]	som gjelder kvinner; av hunkjønn	female	أنثى
94	unnskyld	[un:ʃyl]	brukes for å be om unnskyldning eller oppmerksomhet	excuse me/sorry	عذرًا/أنا آسف
95	greit	[græit]	i orden; ok	okay	حسنًا/تمام
96	selvfølgelig	[selføl'gəli]	naturligvis; selvsagt	of course	بالطبع
97	folkens	[fålkəns]	brukt når man snakker til en gruppe mennesker	folks/everyone	يا جماعة
98	rope/ropte	[ru:pə/roptə]	bruke stemmen høyt for å bli hørt	shout/shouted	يصرخ/صرخ
99	plutselig	[plʉtsəli]	brått og uventet	suddenly	فجأة
100	slange	[slaŋ:ə]	et krypdyr med lang kropp uten bein	snake	ثعبان
101	herregud	[hære'gu:d]	uttrykk for overraskelse, ergrelse eller sjokk	Oh my God	يا إلهي
102	bevege	[beve:gə]	flytte eller føre noe fra ett sted til et annet	move	يتحرك/يحرّك
103	bevis	[bevi:s]	noe som viser at noe er sant	proof/evidence	دليل
104	ingenting	[iŋ:entiŋ]	ikke noe; ingen ting	nothing	لا شيء
105	retning	[retniŋ]	vei eller kurs mot et bestemt sted	direction	اتجاه
106	øverst	[ø:verst]	høyest oppe; på toppen	at the top	في الأعلى

TAKK FOR AT DU LESTE!

VI SES, VENNER!

VOKSENOPPLÆRING, OSLO
SOMMER 2026